

Ağ Ören Kafiyeler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Ekim 2018

Zaman ör/t/üyor sözüm ona
Ağ ören kafiyelerin
Başını yasladığı ihlâsa
Sığdıramazken insanlık içinde kaynayan
Telaşı.

Göngüsüz kafiyeler zıpkın gibi:
Göğün merhametine uygun
Melekeler aslında
Aşkın bilfil zaferi.
Bayat bir hüzne dayayıp da sırtını
İnkâr ettiğin ne ise
Dillendirdiğin içindeki demli yası.

Ketum imgeler sıyrılıyor aradan
Yorgun tebaası hangi kıvrak zekâyısa
Zamanla diriliyor dünden
Taşan.

Metanetin yarasında mevsim yüklü benlik;
Varlığın icabet ettiği
Kendi halinde bir izlek:
Adına yorgunluk denen
Kılıksız bir zafiyet belki de
İçten dışa yansıyan
Bilinmez hâlbuki
Kanayan yaranın içindeki hazzı
Ne de olsa mucidiyiz ömrün
Bedeller ördüğümüz
Kendi halimizde bir şiire
Yatak döşek uzandığımız.

Kulu kölesi olduğumuza dair
Bir söylence mi de,
İstiflediğimiz ne varsa

Dünden bugüne attığı o kement:
Derli toplu mevsimlerden de çektik mi elimizi
Gör bakalım, nasılmış
Rahmetin varlığına ettiği nazı.

Seyrek saçları ümidin
Nazlı edasında
Çapkın bir rüzgâr örüyor
Dingin düşlerime de bir ritüel kazılı
İsmimim ibaresi sakil bir çiçek resminde
Örüntülerin girizgâhı adeta
Yalın ayak seyri
Girift şarkıların göğe kazık kaktığı...

Lanetin nazarında
Örgün bir sis,
Namesi bozkırlarda kayıp
Kelimelerin çoğu ya bayat ya ayıp.
Sahiplendiğim bunca hikmetin nezdinde
Deli fişek coğrafyaların
Bulutlara toz kondurmayan
Cafcaflı dansı
Belki de ulema bir yeti
Arpacık kumrusundan hallice bir isyan
Bayat naralar atan hangi Mihriban benzeri
Sevdadır da
Göge kement atan.
Bir gösteride diri vücudu ölüme
Göz mü kırpar mutluluğun?

Şimdilerimizi toplayalım haydi,
Sonramızı öğütüp
Dünle nikâh kıysın hayallerimiz:
Öbek öbek saf tutan şiirlerin de
Nabzını tutan bir ketum şairden
Dileyelim yürek atlasını
Sonrasının meramı da varsı kalsın
Bir düş simsarına.

Giydirdiğimiz kefenle
Müridi olduğumuz dağlarda
Kelebek yakalayalım
Hani olur da yalaka düşlerin
Sihrine banıp
İçimizdeki isyanı da
Arz ederiz evrene.

Sonrası muğlâk:
Ya öleceğiz tek tek
Ya da siyahı beyaza sunup
Efkârı yok sayacağız kendimizce
Yazdığımız masalların da dibi tutmadan
Giyinik düşlerimizi soyacağız
Ve diri yürekleri ölüme sunup
Bileceğiz ki her canlı ölümlüdür.

Düşler bile telaşlı ömrün
Yarı zamanlı hazanı
Kanatlarında mevsimin
Varsa yoksa dünkü varlığın enkazı:
Hani miras kalan bir anıyı;
Hani yâd ettiğimiz sevgiliyi;
Hanidir görmeyi unuttuğumuz
İnsancıl bir piyeste
Baş tacı ettiğimiz
İyilik emsali
Masumiyetin de kopçası olmayan
Günlerden yok iken farkı.